

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Opus splendidum ac magnificum gratiæ Jesu Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ipsam potest? Nemo, nisi solus Deus: abyssus est, quæ fundum non habet.

Profunditas. Sed denique, quænam est ergo ipsius profunditas? Quænam est abyssus miseriarum, criminum, abominationum tam profunda, è quâ non poterit ipsa extrahere animas, ut attollat ipsas usque ad thronum Angelorum? Si in unicam animam collocares omnia crimina, quæ unquam sunt commissa, tum ab omnibus hominibus peccatoribus, tum à rebellibus Angelis; an gratia Jesu Christi penetrare & pertingere posset usque in ultimam & extremam hujus abyssi profunditatem, ad extrahendum inde illam? Posset hoc ipsa absque illo labore; & in hoc nondum consistit tota ipsius profunditas. Sed si congeminares profunditatem terribilis hujus abyssi tot vicibus, quot fuerint in hac animâ peccata; an gratia Jesu Christi posset adhuc pertingere illuc? posset id æquè facilè.

Ne contendas progredi ulterius, ut invenias ultimam profunditatis ipsius metam; nunquam enim attinges illam, cum habeat nullam. O quantas abyssus! ô abyssus incomprehensibiles!

Si igitur impossibile nobis est comprehendere magnitudinem misericordiarum & gratiarum Jesu Christi; ne timeamus, unquam nos locuturos de ipsâ cum excessu; sed metuamus, ne statuamus ipsi limites, & minimam animo nostro admittamus cogitationem, quòd mortuus non sit pro omnibus peccatoribus, & omnes non velit salvare homines. Doctòr quæ reponeret, non habuit, his omnibus, quæ abundè fuère satis, ad demonstrandum immensas divitias gratiarum Jesu Christi; sed ut magis adhuc attolleret ipsam, sapiens noster Ecclesiasticus, qui spiritalis valdè erat, adjunxit, quod sequitur, quo impositus est etiam finis consultationi.

ARGUMENTUM.

Opus splendidum ac magnificentum gratiæ Jesu Christi.

ARTICULUS V.

Omnes creaturæ constituant Chororum Musicum, decantantem laudes DEI.

Omnes creaturæ ab Omnipotente manu DEI productæ sunt voces, quæ producunt in publicum & evulgant ipsius

magnificentiam; sed ut componerent nobis Chorum Musicum, qui suavissimâ harmoniâ in æternum ipsius decantaret laudes,

des, disposuit & dispersit est omnes has voces in tres ordines sibi invicem subordinatos, ita ut altissimus gradus ordinis infimi sit infra totum ordinem secundum, & altissimus gradus secundi sit infra totum tertium. Tres hi ordines sunt, ille naturæ, qui tenet locum infimum; ille gratiæ, qui tenet medium; & ille gloriæ, qui tenet supremum.

Totus mundus naturæ decantat & annuntiat gloriam DEI.

In ordine naturæ, qui tenet locum infimum, qui que constituit velut *Bassum* in admirabili hâc musicâ, infinitas reperire est voces, quæ resonent laudes Dei, quantas nempe complectitur orbis creaturas, sive visibiles, sive invisibiles. O DEUS! quanta venustas! quanta dulcedo! quam jucunda in innumera hâc multitudine vocum harmonia! siquidem non solum auscultabis ibi totam naturam corporalem, omnia elementa cum prodigioso hoc numero creaturarum, quas in se secundum diversas suas complectuntur naturas; non solum omnes cælos cum totâ astrorum suorum splendidissimâ pompâ; sed etiam omnes creaturas invisibiles, totam naturam spiritualem, Angelos & animas rationales, quorum numerus tam magnus est juxta opinionem sancti Thomæ, ut longè transcendat illum omnium creaturarum corporalium. Si omnium harum vocum consideres

varietatem, prodigiosa est; si ipsarum multitudinem, innumerabilis est; si ipsarum excellentiam, nihil nobilius est animabus rationalibus & Angelis. Et hæc omnia nihilominus considerata secundum suam naturam, ultimo deputata manent & subsistunt in Ordine: Verum est, hunc chorum suavissimum concinere melos, quod evulget magnificentias omnipotentis Creatoris mundi, quodque resonabit in omnem æternitatem: *Ipsè fecit nos, & non ipsi nos.* Ipse ^{psal. 99.} est, qui fecit nos ex nihilo: siquidem creaturæ sumus, quæ non fecimus nosmetipsas; nihil habemus, quod non accepimus ab ipso. Veruntamen hæc omnia nonnisi in infimo & abjectissimo collocata manent ordine, & constituunt nonnisi *Bassum* in hâc Musicâ.

Ascende in ordinem gratiæ, videbis ibi velut mundum alterum omnino elevatum supra mundum & ordinem naturæ, ita ut id omne, quod videtur minimum & planè novissimum in superiori hoc ordine, sit excellentius eo, quod videtur primum & excellentissimum in alio se inferiori; hoc est, quod minima gratia nobilior sit & majoris pretii supremo Angelorum omnium considerato duntaxat secundum naturam suam. Et ideo hic mundus gratiæ vocatur

Mmm 3 super-

supernaturalis, ut ostendatur nobis, ipsum omnem transcendere naturam.

Mundus gratiæ sublimiore voce decantat gloriam DEI.

In hoc mundo veluti in primo, innumeras quoque invenire est voces sono sublimiori decantantes gloriam & laudes DEI, tot nimirum dives vocibus, quot locuples gratiis. Sed harum quis numerum nōsse possit, cum nonnisi ex his compositus sit & fabricatus? Non reperitur hic nec terra, nec mare, nec elementa, nec plantæ, nec animalia, nec cœli, nec astra, nihilque omnino corporale; omnia hæc nimis abjecta sunt pro ipso; tota etiam natura spiritualis, cum Angelis animæ rationales considerata secundum naturam suam, eousque non pertingunt; hæc omnia sub suis tenet & premit pedibus. Non est ergo ipse compositus, nisi ex sanctitate, sublimibus perfectionibus, virtutibus, meritis, donis cœlestibus, gratiis sanctificantibus, gratiis actualibus, profundis DEI cognitionibus, purissimis amoris ipsius flammis, exercitiis pœnitentiæ, venustatibus innocentia, orationibus, sacrificiis miraculis, & omnibus iis, quæ intelligi possunt sub gratiarum supernaturalium appellatione. Et hæc constituunt ipsius cœlum, ipsius terram, ipsius elementa, ipsius plantas, ipsius astra, omnes partes ipsum componentes,

Si instituas comparationem inter duos hos mundos, illum naturæ & hunc gratiæ, mirificas in his annotabis differentias. Siquidem in primis mundus naturæ est opus creatoris, ubi omnes tres Personæ adorandæ Trinitatis, Pater, Filius & Spiritus Sanctus, eadem simul sibi communi concurrunt omnipotentiam. Mundus gratiæ est opus solius secundæ Personæ, eoque hæc sola Incarnata sit, & non alia: ipsa sola est in statu, ut pati, ut mori possit pro salute hominum, & infinita ratione mereri pro illis: Mysterium Incarnationis non est completum nisi in illa; & quia mysterium hoc ineffabile origo est omnium gratiarum, omniumque entium supernaturalium, hinc verum est, quod totus mundus gratiæ sit opus solius secundæ Personæ, quæ est Iesus Christus.

Secundo mundus naturæ est opus omnipotentia DEI, qui omnia traxit è nihilo, abs eo quod steterit ipsi, nisi unico verbo. Sed mundus gratiæ est opus infirmitatis DEI, qui omnia traxit è proprio suo corde, sed non absque maximis impensis suis. Dico, quod sit opus infirmitatis DEI: quando enim Verbum æternum gratias nobis produxit & merita, nisi quando Incarnatum, infirmatum, annihilatum est

f. Quatuor pulchre differentia inter mundum naturæ & mundum gratiæ primus est opus totius SS. Trinitatis; alter solius secundæ Personæ.

2. Mundus naturæ est opus omnipotentia; mundus gratiæ est opus infirmitatis Dei.

Mu
tur
app
hab
len
ras
mu
tia

est pro salute nostrâ. Dico, quòd traxerit hunc mundum gratiæ è proprio corde suo : quodnam enim est aliud principium exquisitissimi hujus operis, nisi infinita, quæ in corde hujus Dei-Hominis, dominatur charitas? Neque enim Deus totus solus poterat mereri, neque Homo totus solus poterat satis mereri: oportebat esse Deum - Hominem, ut mereretur ratione infinitâ, nobisque produceret per hoc totum & integrum mundum gratiæ. Dico tandem, hoc opus itetisse ipsi plurimo : siquidem opus illi non fuerat unico duntaxat verbo, sicut Deo Creatori ad producendum universum mundum naturæ : sed ò DEUS! quot verbis, quot orationibus, quot laboribus, quot sudoribus, quot lachrymis, quot persecutionibus, quot ignominis, quot doloribus, quot totius naturæ afflictionibus, in quibus totum vitæ suæ exegit cursum, usque ad triginta omninò annos, per diem & pernox infatigabiliter laborando ad producendum nobis mundum gratiæ! & tandem proprâ suâ itetit ipsi vitâ?

Mundus naturæ non nisi apparentes habet excellentias, & veras vilitates mundus gratiæ e contra.

Tertiò mundus naturæ complectitur res, quæ magnæ videntur oculis carnis, & ut tales æstimantur à parvâ cognitione rationis humanæ: dum interim mundus gratiæ, qui totus invi-

sibilis est oculis corporis, & rationi humanæ incomprehensibilis, despicibilis videtur ipsis, eòquòd non cognoscant ipsum. At prorsus ex opposito anima illustrata lumine gratiæ clare prospicit: quàm vilis & abjectus sit mundus naturæ, cum nihil habeat, quod despicabile non sit, licet speciosis adornare se contandat apparentiis, eòquòd non possit, quidquid etiam faciat, vel unico momento promereri visionem Dei: omnes ipsius magnificentiæ, etiam quæ plurimum splendoris habent, infinitâ semper ratione distant ab eo; dum interim intuetur ipsa tot pulchritudines, totque sublimitates in mundo gratiæ, ut minima valore suo adæquet totam æternitatem possessionis DEI. Si enim anima comparans in judicio DEI, nil comparasset sibi aliud, nisi quòd ultimum paraverit sibi locum in mundo gratiæ, ipsaque dives non esset, nisi unico, si ita loqui licet, gratiæ sanctificantis atomo, certa & segura foret æternitatis beatæ. Quantum prodigium, quòd id, cui tantum vilitatis & abjectionis est coram oculis humanis, tantum habeat splendoris & æstimationis coram judicio DEI, longè transcendens omnes magnificentias mundi, quæ fuerunt, quæ sunt, & quæ per cuncta erunt sæcula, ut

ni-

nihil hæ omnes possint illius promereri!

Nihil est, esse in mundo naturæ. Omnia est, esse in mundo gratiæ.

Et ex hoc quartam deduco differentiam, quod nihil proinde sit, existere in mundo naturæ, quemcunque etiam tenere quis possit locum, nisi extollatur altius, & insuper vivat in mundo gratiæ. Eheu! si esses solus totius imperator mundi, quam abjectum & depressum adhuc teneres locum; & si omnes possideres thesauros visceribus terræ inclusos, si expers fores gratiæ Jesu Christi, quam nihil adhuc haberes magni; nunquam non maneres inferior novissimo ex omnibus servis Jesu Christi, illius quasi calcatus plantis. An ignoras philosophicam illam paroemiam, quæ se quotidie nostris exhibet oculis: *Supremum infimi non est infimum supermi.* In rebus, quæ sibi invicem subordinantur, summum fastigium inferioris non ita attollitur sicut gradus infimus superioris, stylobata nunquam non suum tenet caput sub pedibus statuæ, quam sustentat. Natura ita subordinata est gratiæ, ut quamvis contenderit se extollere summè, nunquam affecutura sit gradum infimum gratiæ Christi Jesu.

O Jesu! quam divites gratiarum tuarum sunt thesauri! ô quantas complectuntur magnificentias! ô vere Deus! quan-

tum conferunt dignitatis & excellentiæ animabus, quæ sorte beantur illarum obtinendi partem! Quare conspiciuntur Magnates mundi, Monarchæ, coronati vertices humiliare se, suosque flectere usque ad terram poplites coram Lipsanothecâ, sancti alicujus continente ossa, qui totam vitam suam nonnisi in maximâ exegit paupertate, ad veritate, contemptu? nisi quia servorum tuorum aggregatus fuerat numero, aliquid tuæ participans magnificentiæ quia aliquam sibi comparaverat partem tuæ gratiæ: Et ecce sublatum ipsum super omnem mundi gloriam.

Ut quid humilitas, afflictiones, paupertas, cruces, à quibus adeo abhorret natura, tantis sunt in deliciis, tantis in honoribus tot viris præclaris, qui præferunt illas gloriæ & omnibus mundi voluptatibus? nisi quia nôrunt, quod honoratæ sint & divinæ quasi redditæ in adorandâ personâ tuâ. Et insuper abscondisti sub illis tuarum maximam abundantiam gratiarum, quibus virtus est attollendi super omnem mundi magnificentiam illa omnia, quæ illarum vel minimo honorantur contactu. O cæcos nos ac imperitos, si in alio veram queramus gloriam, quam in gratiæ Jesu Christi?

Gratiæ Jesu Christi attollit res minimas.

Cor

Desiderium
possidendi
gloriam non
potest imple-
re nisi per
gratiam Jesu
Christi.

Cor humanum continere se non potest, quin omnem intendat nervum, ut teneat & assequatur gloriam; nec est, qui non aspiret ad illam. Verum qui inquirunt hanc in mundo naturæ, ubi disceptant & altercantur inter se homines, quis obtineat eam, nunquam illius nisi vanam adipiscuntur speciem, & nunquam solidam & fucos expertem ipsius veritatem: siquidem omnis eorum fumus in morem evanescit gloria. Nusquam accurritur ad tumulos Magnatum terræ, ut accumularentur honoribus; non æstimantur vanæ ipsorum ambitiones; ex adverso non nisi contemptum de ipsis loquuntur omnes. Verum, qui gloriam aucupantur in mundo gratiæ, ubi totam Jesus Christus abscondit ipsam, ubi nemo disceptat de illâ, ubi non est, qui obstaculo sit illis, quin tantum participant, quantum voluerint ex eâ; non habent quidem aliquam ipsius speciem & apparentiam, cum nihil appareat gloriæ in eo, quod quis patitur, humilietur, despiciatur, toleret persecutiones, ut conformis fiat imagini Jesu Christi; obtinent tamen & assequuntur ipsius veritatem, cum memoria iustorum in æterna sit & maneat benedictione. Nonne super aras attolli videmus ipsorum cineres, adolexi ipsis thura, ejusmodi exhi-

beri ipsis honores, cujusmodi Magnates mundi pro se exigere non audent, & ubivis per cuncta sæcula ipsorum declamari Panegyres.

Ecce tibi opus gratiarum tuarum, ô divine Jesu! plura tibi sunt, unde magnifices, unde locupletes, unde compleas honore & gloriâ servorum tuorum minimum, quam universus simul mundus suppeditare possit, unde maximos honoret & magnificet Monarchas. Sanctus Rex David, Diadema gestans in vertice, & omni totius mundi non tam circumfulgens, quam circumfusus gloriâ, in medio apparentium harum dignitatum, agnoscebat optimè, se in omnibus his non possidere nisi vanam magnitudinis imaginem, quæ nihil habeat veritatis, dicebat ex corde: Mallem potius esse novissimus in domo DEI, quam esse supremus & omnium summus in superbis mundi palatiis. Sed plura adhuc dicit; ecce propria ipsius verba: *Elegi abjectus esse in domo DEI mei, magis quam habitare in tabernaculis peccatorum.* Psal. 83.

O quam verum est, majoris Felicitas eorum, qui sunt
esse honoris & amplioris felicitatis, esse novissimum ac ultimum in ordine gratiæ, quam esse summum ac supremum in ordine naturæ! siquidem dum hujus affectæ novissimum, pauperri-

Nnnn

perrimum & abjectissimum tenent locum in terris; ille, qui unicum tantum habebit gratiæ Jesu Christi gradum, major, nobilior, ditior est maximo mundi Rege, qui caret illâ. Ah! unde venit, mi Deus! unde venit, quod non omnes urgeant se ipsos ad famulandum Jesu Christo? Unde venit, quod omnes in mundo homines non ardentissimo flagrent desiderio participandi ipsius gratias? estne ideò, quia non amatur gloria? Sed vix est, qui amet, qui desideret aliud: estne ideò, quia non constat, contineri illam in Jesu Christi gratiarum thesauro totam? Sed fides, ratio, experientia id luculenter & ad oculum demonstrant nobis. Ideò ergò est, quia totus mundus est cæcus, est stupidus, deceptus & circumventus? Ita, procul dubio, cæcitas ignorantia, stupiditas, inconsiderantia hominum omnis hujus infelicitatis vera radix est & origo.

Ah! quæso aperiamus summe oculos, & clarè aspiciamus manifestam hanc veritatem, nihil esse magnitudinis, nihil divitiarum, nihil nobilitatis extra Deum, nisi id, quod hauritur ex infinito thesauro gratiarum Jesu Christi: hujus dabo hic vobis demonstrationem evidentissimam. Non ignoramus, comparandum nobis omnibus esse

coram tribunali DEI, in extremo judicii die, nec ullum fore ex cunctis hominibus, ab Adam usque ad novissimum, cui liceat esse absentem, tuncque rerum omnium veritatem esse manifestandam.

Venite, Magnates mundi, qui mundum replêstis vestrorum strepitu facinorum, proferte in medium, quidquid habuerit præclarum magis & eximium. Ego oppugnavi, ego superavi, ego triumphavi, ego comparavi, mihi regna & provincias dicent Cæsares, Alexandri, potentissimi quique Monarchæ, qui terrore concutiebant universum: Collocate hæc omnia in bilancem Dei, quæ sola deceptionis est nescia, in æqua rerum estimatione: nullius hæc omnia sunt ponderis. Ego magnas possedi divitias, dicent alii, ego ingentia accumulavi mihi fortunæ munera, ut omnes rapuerim in admirationem; ego magna curavi negotia, illustres obivi provincias, splendida officia, ubi meis populorum felicitatem constringebam manibus. Conjice hæc omnia in bilancem Dei: nullius & ipsa sunt ponderis. Ego meam in honoribus consumpsi vitam; ego omnes degustavi voluptatum illecebras; ego nunquam non auspiciatum obtinui in cunctis meis negotiis eventum. Statue hæc

Quod æstimatur à mundo, nullius est ponderis in bilance DEI.

hæc omnia in bilanciẽm DEI; nullius quoque hæc erunt ponderis. Adjice insuper cætera omnia, quæ magni pendit, mundus, quæque boni alicujus insignit nomine; & ut nihil desit, adjuge universum mundum naturæ; appone illum totum & integrum, absque ullius rei exceptione, in bilanciẽm Dei; hæc omnia nullius sunt ponderis; & ne quidem valore adæquant unicum momentum visionis Dei. Ah! credebam hæc maximi esse ponderis, momenti summi. Ita, credebam ex cæcitate tuâ, illisque velut veris ac solidis inhias bonis, & jam cernis esse & fuisse nihil.

Quod mundus contemnit, magni est ponderis in bilance DEI.

Veni modò pauper Christiane, qui æstimare noveras pretium ac valorem gratiæ JESU Christi; monstra nobis id, quod possedisti in vita tua minus dignum consideratione: Ego actum exercui humilitatis, dum affectus aliquando fueram injuriâ; contulit mihi Deus gratiam tolerandi id patienter ex amore sui; obmutui & silui, & explosus sum sibilis, pudorem subii & contemptum. Mitte hæc omnia in bilanciẽm Dei: o quanti hæc sunt ponderis! & quanti! Adæquant æternitatem integram possessionis DEI. Ego, dicet alter, eram pauper, partim ex ordinatione providentiæ divinæ, partim ex hominum ma-

litiâ mea mihi diripientium bona; & æquo toleravi id animo ex amore JESU Christi, repletus consolatione superabundans gaudio, quòd ipse in me redundaret similitudo. Mitte hæc in bilanciẽm DEI, & integram possessionis DEI adæquabunt æternitatem. Et ego, affirmabit alius, exantlavi opera pœnitentiæ, jejunavi, maceravi carnem, corpus flagellis excepi, elicui actus contritionis, pauperibus amore Dei, mea præstiti servitia, vigiliis ago in oratione, memetipsum abnegavi, ut voluntatem facerem Dei. Bilanci Dei con-crede hæc omnia; nec unum ex omnibus his erit, quòd in sui recompensationem non exæquet pretium regni æterni.

Et itane, mi Deus! credebam hæc omnia esse nihil, eòquòd nullius essent splendoris, nec ullius apud mundum pretii; nihili æstimabam illa velut res flocci & levis momenti. Ita, hæc te perculerat cæcitas; sed modò cernis recensenda illa fuisse inter veras quæ obtineri in vita possunt, facultates & divitias, mundi que magnificentias. Verum quidem est, hæc omnia pretiosa non esse ex seipsis; sed video in omnibus gratiam JESU Christi, quæ suam illis conferat nobilitatem: hæc lapis est philosophicus, virtutem habens adeò divinam, ut, quidquid tan-

Nnnn 2

git,

git, mutet in aurum, sed aurum tanti pretii, ut non nisi solus Deus sit dives satis illi solvendo.

Totus Paradisus non est dives, nisi pulchritudinibus JESU CHRISTI.

Joan I. v. 16.

Attolle tuos in altum oculos, & aspice eximias cœlestis urbis pulchritudines. Postquam absolutum fuerit Dei judicium, & irrevocabiles duarum æternitatum, felicitis & infelicitis pronuntiatæ sententiæ, omne id, quod quidquam nobilitatis aut magnificentiæ habebit extra Deum, elevabitur in cœlum. Quam innumera multitudo Beatorum, qui omnes in suis circumferunt verticibus coronas gloriæ! Quis omnibus hisce exornavit vos magnificentis, decoravit splendoribus, vos qui non eratis, nisi miserabiles terræ vermiculi, quæ omnes refertis nunc speciem Regum æternitatis. Monstrabant tibi JESUM CHRISTUM, tibi que dicent illa sancti Joannis Apostoli verba: *De plenitudine ejus omnes accepimus*; Nos divites non sumus, nisi ex ipsius abundantia, aliunde nil hausimus, nisi è thesauro gratiarum ipsius; apertos habebamus fontes Salvatoris, omnes ex eo hausimus cum gaudio, quantum volumus, per totum vitæ nostræ decursum: nihil magni nobis erat, nisi quod accepimus ab ipso.

Sed video plures ex vobis cessisse jam satis, antequam JESUS CHRISTUS veniret in mundum,

Verum est, sed gratia ipsius magnus est oceanus, non dependens à præsentia illius corporali in mundo: ipsa erat ante ipsum; ipsa duravit adhuc post ipsum; ipsa suas extendit aquas à sæculo usque in sæculum, & nunquam defuit ulli hominum; sed nec etiam ullus est quidquam nisi ipsius virtute gratiæ promeritus. Verum dicebant nonnulli, ipsum non habuisse gratiam pro omnibus, ipsum pro omnibus non esse mortuum, ipsum non habuisse voluntatem salvandi omnes. Impietas hæc est, quam omnes execrabuntur sancti in cœlo in æternum, & ipsi etiam damnati committere non audebunt; non enim conquerentur sibi defuisse gratiam; sed percitariæ fatebuntur, se potius gratiæ defuisse.

O JESU! quam dives es thesaurus! ô quam dives est te possidens anima! sed quam immensus est tuarum fons gratiarum? JESUS CHRISTUS locupletat ipsum Deum Patrem suum. Non solum tu possides, unde cunctes repleas inestimabilibus bonis mortalium animas; sed video habere te, unde etiam divinum tuum locupletes & bonis accumules Patrem. Tu ipsi magnificam instruis aulam ex innumerâ compositam multitudine sanctorum, qui ipsius in æternum modulabuntur laudes in cœlo, quam non haberet absque te. Tu recipis ab ipso solo

solo omnem tuam gloriam essentialem & internam; & ipse recipit à te solo omnem suam gloriam accidentalem & externam: Tu glorificaris ab illo, & ille glorificatur à te; gloria hæc est reciproca, una pro aliâ. Quam sublime commercium! quam admiranda reciprocatio gloriæ inter duas hæc divinas Personas, repleta gaudio in totam æternitatem omnes sanctos in cælo, quæque solido esse de-

beat solatio cunctis bonis animabus in terris? Quanto demulceor gaudio in corde meo, ô mi amabilissime Jesu, ex eo, quod ita glorifices Patrem tuum cœlestem & meum! Non est infirmitatis meæ ipsi reddere eam, quam deberem & vellem gloriam; sed tu glorifica ipsum pro me, & ego glorificabo illum per te in æviterna sæcula.

CONSULTATIO XX.

Jesus Christus Prædicans, Divina sua lumina Diffundit in mundo, quæ ipsius demonstrant Divinitatem.

Tantæ insolentiæ ac temeritatis reperire est animos, ut omnem mundi sapientiam suis inclusam verticibus circumferre se putent; persuasi se omniscios de cunctis instituunt sermonem, omnia suâ perstringunt censurâ, dumque aliud non agunt, nisi quod ambitiosius suam ostentant sapientiam, reipsâ suæ ostendunt testimonium ignorantix & fatuitatis.

Horum unus, nomine Onesimus, occurrit nobis, dum brevem parabamus instituere recollectionem, ad exigendum ho-

ram in silentio & interiori cum Deo colloquio, juxta legem, quam ipsimet injunxeramus nobis, quamque inviolabiliter observare nobis erat animus, toto nostro tam in longum protracto itinere, duo saltem indies observando interstitia ad relaxandum nostrum animum, concedendo ipsi quietem in Deo, vero centro suo. Quamvis enim sæpius colloqueremur de Deo: nihilominus tota alia res est, loqui cum hominibus de Deo, quam loqui ipsimet Deo, & ipsum animabus audire loquentem.

Nnnn 3

Ipsè

Bonum exercitium tempore itinere